

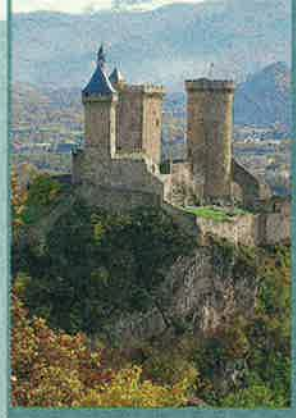
La tria per Andreu Loncà

FOIX

Comentàvem a l'hora de dinar que l'agermanament entre Foix i Lleida data de l'any 62. Fou una iniciativa d'uns professors de llengua castellana per practicar l'idioma. Hom indicà que fou un fenomen més general: n'hi hagué per tot arreu "per ajudar els espanyols, pobres... que encara estaven sortint d'una postguerra llarga, llarguíssima", vaig afegir-hi.

Vaig intentar imaginar-me aquells professors d'espanyol a Foix. Per a ells deuria de resultar exòtic i exaltant viatjar a la Lleida dels anys seixanta. Una Lleida en blanc i negre. La Lleida del *baby-boom*. La distància, llavors, entre Espanya i França era abismal. Ara ho és, però d'una forma més matisada. Aquesta iniciativa llunyana ens ha portat a tocar a Foix, on hi ha un director d'orquestra que està com la France: dolçament melancòlic. Faccions

amples, mirada fixa, la vida li ha anat a favor. El repertori de la banda de Foix fou àton, tenyit de melancolia, però fou càlidament aplaudit pels músics que l'escoltaven. Em diuen que a Arieja voten indefectiblement sempre el partit socialista. En efecte, el partit socialista crea la il·lusió de la vida social; de la ciutat interessada per la cultura i l'art. El pavelló sempre a tocar del cementiri i de la presó. La veritat és que el dissabte al vespre no hi havia una caterva de ciutadans amb els cabells blancs escoltant les dues bandes de música. Cap autoritat local. I alguns més alegres seguien les melodies dels pasdobles com si el vaivé de la música els portés records d'un temps de joventut: alguna platja daurada pel sol d'agost. Ara, tot està molt ordenat, pulcre i net. I tanmateix, a Foix hi havia la colla de rodamóns a

FOIX.

El 1962, Foix es va agermanar amb la ciutat de Lleida.

la plaça, torrats pel sol i pel vi agre. Els ulls de l'alcohòlic. I eren uns quants. Vaig parlar amb Patrice, amabilíssim, que fa de guia local del castell de Foix i que sap parlar l'espanyol. L'únic que enraonava occità era un senyor que vorejava la vuitantena, de pell blanca, molt prim, possiblement vegetarià, que tenia dues

roses de sang a les galtes. El passat occità havia estat desarrat de manera completa: veien els comtes de Foix com una mera de raresa històrica que no els lligava a res, fora d'un vague orgull.

El director de l'orquestra Harmonie sobre la tarima dirigeix amb lentitud, fent bona la caricatura del vell director de banda. Lent i pausat. I fa bromes amb sobrentesos, que jo no *pillo*. França viu en el sobreentès, penso.